

KASIE WEST

VŠADE,
KDE
SME
NEBOLI

**VŠADE,
KDE
SME
NEBOLI**

ĎALŠIE KNIHY
OD KASIE WEST:

Láska nie je lotéria

Frajer na záskok

Zabuchnutá v knižnici

P. S. Mám ťa rada

Hlas tvojho srdca

Kamoši, frajeri a srdce na plátne

Kamoši, frajeri a bozky za kamerou

Kamoši, frajeri a láska nad hladinou

KASIE WEST

VŠADE,

KDE

SME

NEBOLI

slovar

VŠADE, KDE SME NEBOLI

Text copyright © 2022 by Kasie West

Jacket art copyright © 2022 Ana Hard

Translation © Oľga Kralovičová 2024

Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Kasie West: *PLACES WE'VE NEVER BEEN*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Point, an imprint
of Scholastic Inc. v New Yorku v roku 2022,
preložila Oľga Kralovičová.

Editorka Katarína Škorupová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2024.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač KASICO, a. s., Bratislava

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-6235-0

www.slovar.sk

*Môjmu Skylerovi, ktorý je pozorný, láskavý,
zábavný a nezlomný. Milujem ťa!*

1. KAPITOLA

„DÝCHAJ, NORAH,“ SMIALA SA WILLOW. „PRISAHÁM, ŽE som ťa nikdy v živote nevidela takú natešenú. Žiarlim.“

Plesla som ju po ruke poskladaným modrým tričkom a potom som ho vložila do otvoreného kufru na posteli.

„*Mala by si žiarliť,*“ doberala som si ju. „Väčšinu môjho života to bol môj najlepší priateľ. Ty si iba tri roky.“

„Myslím, že kľúčové slovo tu je *bol.*“

Mala pravdu. Skylera som nevidela od leta pred ôsmou triedou. Vtedy sa jeho rodina presťahovala až do Ohia. Prvý rok sme si stále esemeskovali, ale potom sme sa každým rokom čoraz väčšími odcudzovali, až kým nebola naša komunikácia v podstate nulová. Teraz si už len občas lajkujeme posty na Instagrame.

„To bol len vtip,“ povedala Willow. „Tak znovu nasad ten super sladký nadšený výraz. Porozprávaj mi ešte nejaké podrobnosti, ako ste trénovali pokémonov, vyrábali diorámy z gumových cukríkov, hrali maratóny videohier a napriek tomu všetkému si toho chlapca ani raz nepobozkala.“

„Odsťahoval sa, keď sme mali trinásť,“ zasmiala som sa.

„A?“

Hrabala som sa v hornej zásuvke bielizníka, nabrala kopu ponožiek a vyhodila ich do vzduchu ako konfety.

„A teraz sa vracia!“

„Na tri týždne,“ pripomenula mi. „Budete spolu natlačení v karavane. Pripadá ti to ako zábava?“ Zdvihla hrču ponožiek, ktorá pristála na dlážke vedľa nej, a bez štipky nadšenia ju vyhodila do vzduchu.

„Ten výlet bude úžasný. Znovu uvidím svojho najlepšieho priateľa z detstva. A navštívim svoju budúcu vysokú školu. To ako keby sa spojila moja minulosť...“ zdvihla som ľavú ruku, „a budúcnosť...“ zdvihla som pravú. Potom som teatrálné tleskla.

„Čo si to urobila s rukami? To nevyzeralo dobre. Zapletieš sa na tom výlete do veľkej dopravnej nehody?“

Zamračila som sa na ruky, ktoré som mala stále spojené a prsty prepletené.

„Nie, predstavuje to čarovné spojenie, počas ktorého sa stanú čarovné veci.“

„Vyzeralo to ako veľká zrážka – všade sklo a pokrútený kov.“

„Ty naozaj žiarliš.“ Prevrátila som oči.

„Áno, žiarlim. Nepreberie mi predsa moju najlepšiu kamošku. Budem o ňu bojovať na život a na smrť.“

„Akú zbraň si vyberieš?“ spýtala som sa, zbierajúc ponožky, a potom som ich hodila do kufru.

„Asi dlhý meč. Alebo hod sekerou. Uvidíme. Je vysoký?“

„Pred štyrmi rokmi nebol.“

V mobile na posteli mi cinkla správa. Za mnou zabzučal aj Willowin telefón. Bola to správa od Leeny v našej skupine. *Kto ide tento víkend na párty?*

Prvotný inštinkt mi našepkával, aby som napísala *Ja nie, mňa čaká čarovná zrážka s priateľom z detstva*. Ale to bolo hlúpe. Nikto iný by to nepochopil a znelo by to absurdne. Také veci hovorím iba pred ľuďmi, s ktorými sa cítim absolútne slobodne, ako je Willow... a Skyler. Pri Skylerovi som sa nikdy neobávala, ako vyznejú moje slová; bol rovnaký čudák ako ja.

Znova som pozrela z okna, a už som sa nevedela dočkať, no ulica bola stále prázdna. Telefón mi zabzučal.

Ja idem, odpovedala Willow. Ona neanalyzovala všetko, čo povie.

Ja nebudem v meste, napísala som napokon. Úplne normálna odpoveď.

„Nebudeš s ním musieť bojovať,“ povedala som a vrátila sa k nášmu rozhovoru. „Ako si povedala, sú to iba tri týždne. A teoreticky nebudeme nikde natlačení spolu. On bude v karavane so svojou mamou a súrodencami a ja budem v našom s mamou a Ezrom.“ Ale Skyler ma príde navštíviť! Vlastne nie mňa, ale mala som taký pocit.

„Prečo teraz?“ spýtala sa Willow.

„Čo?“ študovala som svoj kufor a batoh vedľa neho a snažila sa rozhodnúť, či som si spomenula na všetko, čo budem potrebovať. Mala som skicár a ceruzky. Skyler bude chcieť vidieť všetky moje kresby. Bude prekvapený, ako veľmi som sa zlepšila. Dúfala som, že aj on si priniesol svoj, aby sme mohli kresliť spolu ako kedysi. Ja som si dokonca zobrala ceruzku s uhlíkom, ktorú mi požičal, skôr než odišiel, a ktorú som mu zabudla vrátiť.

Willowin hlas odpútal moje oči od kufra.

„Povedala si, že sa vaše mamy rozprávali o tom výlete v karavanoch, ešte keď študovali.“

„Áno.“

„Tak prečo sa do toho vrhli teraz? Po toľkých rokoch?“

„Asi sa im cnie jednej za druhou. Očividne to plánova-
li celé mesiace. Chceli nás prekvapiť.“ Zo zadného vrec-
ka som vytiahla kôpku učebných kartičiek a zdvihla ich.
„Navyše som ti povedala, mám ten pohovor na výške.“

„Na to tam stačí ísť na víkend, nie na tri týždne, s množ-
stvom zastávok a dvoma rodinami, ktoré sa roky nevi-
deli.“

„Je to len ďalší dobrý dôvod urobiť to teraz. To stačí.“

„To je praaavda...“ Willow preliezla k mojej polici s kni-
hami v kúte a začala prechádzať prstami po chrbtoch kníh,
niekoľko vytiahla a odložila ich nabok.

„Prečo si povedala *pravda* práve tak?“

„Tak hovorím *pravda*.“

„To bolo podozrievavé *pravda*.“ Znovu som strčila kar-
tičky do vrecka. „A keď už spomíname môj pohovor na
univerzite, čo si myslíš o tomto outfite?“ Zobrala som zo
šatníka vešiak, na ktorom bola úzka sukňa, blúzka so za-
pínaním a sako, ktoré mi mama kúpila pred týždňom.

„Uchádzaš sa o miesto knihovníčky? Alebo tam chceš
byť riaditeľka?“

„Myslím to vážne, čo si myslíš?“

„Myslím, že žiaden animátor videohier by si toto v ži-
vote neobliekol.“

„Koľko ich poznáš?“

„Iba teba. A ty to nenosíš.“

Položila som oblečenie na obsah svojho kufra.

„Chceš, aby som si na pohovor dala tričko a legíny?“

„Áno, z tvojej série *Super Mario Bros*. Tričko s princez-
nou Peach by bolo perfektné.“

To som nenasila ani do školy. Navyše to bol pohovor.
Musím pôsobiť profesionálne, ukázať, že to myslím vážne.

„Možno dekanca Collinsová neznáša *Super Maria*. Možno je skôr fanúšičkou *Street Fighter*a. Nemôžem si ju popuďiť hneď na začiatku.“

Prevrátila nielen oči, ale zaklonila hlavu, aby vyjadri-la, ako s tým nesúhlasí, a potom ukázala na kopy kníh, ktorú si naskladala.

„Môžem si ich požičať, kým budeš preč?“

„Áno.“

„Super.“ Vstala a vložila si knihy do batoha pri dve-rách. „A mala si pravdu o mojej *pravde*. Bolo to podozrie-vavé.“

„Ja viem. Tak hovor.“

Pozrela do zrkadla nad bielizníkom a potľapkala si po tmavých kučerách. Willow bola krásna, mala tmavohne-dú pokožku, plné pery, prenikavé oči a nádherné krivky.

„Myslím, že pravdepodobne existuje iný dôvod na ten-to náhly výlet v karavanoch bez manželov.“

„Vidí sa ti, že niečo, čo sa plánovalo minimálne šesť mesiacov, je *náhle*?“

„Povedali ti to pred dvoma týždňami.“

„Tomu sa hovorí prekvapenie,“ namietla som. „A po-čúvala som o tomto pláne skoro celý život. Vždy to malo byť bez manželov. Ver mi, že môj ocko nie je urazený. Bol na mnohých výletoch v karavanoch.“

„Asi máš pravdu. Poznáš ma, vždy som podozrie-va-vá. Ale nasledujúce tri týždne buď pripravená na nejakú veľkú novinu. Iba pre prípad, že by mal tento výlet neja-ký skrytý cieľ.“

„Například čo?“ spýtala som sa a môj mozog už vytvá-ral možnosti.

„Pokiaľ ti neoznámia, že sa sťahuješ do Ohia, za svo-jím bývalým najlepším priateľom, som v pohode.“

„Naozaj?“

„Áno.“

Zobrala som z postele plyšáka a hodila ho do nej.

Zachytila ho a skúmala vyšíte oči somárika Konga.

„Nechceš si ho zobrať na pohovor?“ Otočila ho tvárou ku mne. „To on vyliezol na budovu, aby zachránil dámu v núdzi?“ Hodila ho na posteľ a on pristál rovno v kufri.

„Myslela si King Konga a som si celkom istá, že tú núdzu jej spôsobil on. No somárik Kong nie je ani žiaden princ.“ Hodila som ho späť na kopy. „Ak by som si niekoho vzala na pohovor, tak by to bola pani Pac-Manová. Je to záporáčka.“

„Taká budeš aj ty na pohovore.“

Nadýchla som sa. Dúfala som, že má pravdu. Budem sa musieť sústrediť, nedať sa vyviešť z miery, ako to má môj mozog vo zvyku, a držať sa pripravených odpovedí. Dopadne to dobre.

Kým som si uvedomila, čo robí, Willow mi vychmatla kartičky z vrečka a začala ich preberať.

„Toto sú otázky, na ktoré si sa pripravovala?“ Bola otočená chrbtom ku mne a ja som sa načahovala, aby som jej kartičky vzala. „Kto ťa umelecky najviac ovplyvnil? A prečo animácia?“

„Na to sa ma budú pýtať,“ povedala som.

„Prečo vyzeráš, akoby si sa u nás uchádzala o miesto knihovníčky?“ spýtala sa a predstierala, že číta z kartičky.

„Si potvora.“

Znovu sa so širokým úsmevom otočila ku mne a kartičky mi podala.

„Vieš, že ti položia aj otázky, ktoré si si na kartičky nenapísala.“

Vedela som to. Preto som každý deň pridávala na kartičky ďalšie otázky. Potrebovala som myslieť na všetko. Aj na to nečakané.

„Norah! Ezra! Sú tu!“ ozval sa z predsiene mamin hlas.

Oči mi zaleteli k oknu, kde výhľad na cestu blokoval karavan. Usmiala som sa.

„Sú tu!“

„Chodʒ,“ postrkovala ma Willow. „Nechám ti v kufri nejaké lístočky, aby ti pripomínali vernosť.“

Objala som ju, vybehla z dverí a takmer som sa zrazila so starším bratom Ezrom.

„Dnes je ten deň!“ chytila som ho za ruku a triasla som ňou.

„Pre takýto postoj si mama tri týždne myslela, že stráviť tri týždne v tej pohyblivej škatuli je presne to, po čom túžime,“ komentoval sucho.

„Aj ty sa tešíš.“

„Tri týždne, Nora. Iba pre také čudá, ako si ty, to môže byť niečo iné ako utrpenie.“

A pre Skylera. Aj jemu sa to bude páčiť. Tým som si bola istá.

Chytila som Ezru za ruku a ťahala ho k dverám, kde už som počula hlasy. „Musíš sa stretnúť s Austinom.“ Austin bol Skylerov starší brat a tak ako ja a Skyler, Austin a Ezra boli nerozluční, keď bývali vo Fresno.

Ezra pokrútil hlavou.

„Asi tri roky som s ním neprehovoril ani slovo.“

„No a čo?“

„Len hovorím, že to bude trápne.“

„Iba ak to ty strápníš.“

„To si píš,“ zažartoval. „Celkom určite.“ Na rozdiel odo mňa Ezra nikdy nebol trápný. Na strednej škole bol

totálny kráľ kúler. Populárny. Futbalová hviezda a predseda triedy. Takmer každý poznal môjho brata.

Prišli sme na koniec chodby a zabočili za roh do obývačky, kde sa ozýval smiech a všetci sa objímali. Mama pevne stískala Oliviu a obe mali v očiach slzy.

„Nie je dobré, ak sa najlepší priatelia štyri roky nevidia,“ povedala mama.

Olivia prikývla.

Prešla som pohľadom po izbe a najprv pristál na Paisley, Skylerovej mladšej sestre. Keď sa odsťahovali, mala len desať. Teraz, v štrnástich, mala dlhé tmavé vlasy a bola takmer vyššia ako ja. Austin vyzeral ako dospelý, čo vlastne aj bol, keďže mal devätnásť, aj so strniskom na tvári, úhľadne ostrihanými tmavými vlasmi a so svalnatou postavou a v džínsoch namiesto šortiek. S mojím ockom si podali ruky. Keď odstúpil, Austin nás zbadal.

„Ahoj, decká,“ usmial sa.

Ezra, ktorý chvíľu predstieral, že sa neteší, sa pohol prvý. Rýchlo sa objali, poplieskali sa navzájom po chrbte a potom sa smiali.

„Och, Norah, no toto!“ zvolala Olivia, keď sa vyslobodila z maminho objatia. Vykročila ku mne a ja som jej išla v ústrety. „Veď už si dospelá a krásna.“ Ja som nemala pocit, že by som vyzerala nejako inak. Stále som mala dlhé vlnité hnedé vlasy, rovnako ľahko sa pripekajúcu bielu pokožku a rovnakú výšku aj postavu.

„Vitajte,“ objala som ju. „Aká bola cesta?“ spýtala som sa, hoci som chcela zakričať: *Kde je Skyler?* Lebo on rozhodne v izbe nebol.

„Včera večer sme prileteli a asi pred hodinou sme si vyzdvihli prenajatý karavan,“ povedala. Zabudla som, aká je Olivia pokojná. Zatiaľ čo moja mama bola energic-

ká a vždy jej bol plný dom, Olivia bola pomalá a rozvážna. „Zatiaľ to bolo skvelé. Ale teraz sa začína skutočné dobrodružstvo.“

Ezra si odkašľal.

„Kde je Skyler?“

Chcela som brata za tú otázku objasniť, no ani som sa nepohla, aby mi neunikla odpoveď.

Olivia sa obzerala po izbe, akoby si po prvý raz uvedomila, že tam nie je.

„Ja...“

„Je v karavane,“ povedala Paisley. „Telefonuje.“

Olivia prevrátila oči smerom k mojej mame.

„Nie každý si myslí, že sú to úžasné prázdniny, ako my, Miranda.“

Ezra zdvihol ruku, a keď mama pozrela naňho, povedal:

„Och, hovoríte o mne?“

Austin sa zasmial.

„Nakoniec tvoj názor zmeníme,“ usmiala sa mama. Srdce mi kleslo až na dlážku. Skyler tu nechce byť.

2. KAPITOLA

„VŠETKO MÁŠ ZBALENÉ?“ SPÝTALA SA MA MAMA.

„Čo?“ hľadela som na vchodové dvere, kým sa všetci ostatní rozprávali, a rozmýšľala som, či Skyler prestane telefonovať, príde a ukáže sa, že aj keď ani on nechce ten výlet v karavane, bude aspoň rád, že ma vidí. „Jasné. Len si idem po veci.“

Keď som sa vrátila do izby, Willow mi strkala do kufra lístočky.

„Tak čo?“ spýtala sa. „Ako prebehlo veľkolepé stretnutie po rokoch?“

„No...“ položila som si ruku na čelo.

„Toto čo má byť?“ Willow ukázala na moje zápästie. „To som nevidela roky.“

Pokrútila som náramkom. Vyblednuté písmená na modrých korálikoch tvorili slová *najlepší priatelia*. „Je to smiešne a nostalgické. Mali sme sa so Skylerom na tom zasmiať.“

„Aj jemu sa to zdá smiešne a nostalgické?“

Ukázala som z okna.

„Ešte som ho nevidela. Neprišiel dnu, ale príde.“

Willow nadvihla obočie.

„Ó.“

„Čo?“

„Nič.“

„Nie, čo?“ Zatvorila som kufor a zdvihla som ho z postele.

„Ja som sa tu bála, že mi ukradne moju najlepšiu kamošku. Asi si nemusím robiť starosti. Vyrástol z neho obyčajný chmuľo. Videli sme náznaky už aj predtým? Sme hrdí, či nie?“

„Fakt smiešne.“

„To nebol žart.“

Mávla som rukou.

„Nie, Skyler je... bol... ten najmilší, najzábavnejší chlapec, akého som kedy stretla. No to je jedno. Je to v pohode. Iba telefonuje. Možno si pripravuje nejakú letnú domácu úlohu alebo čo. Očividne je to dôležité.“

„Alebo možno telefonuje so svojim kurátorom. Alebo sa rozpráva s nejakým chorým príbuzným, či si zisťuje, ako sa dá zbaviť toho čertovského rohu na čele.“

„Čerti majú dva rohy.“

„On je jednorohý čert, ver mi.“

S úsmevom som pokrútila hlavou.

„Idem toto naložiť do karavanu a potom odchádzame.“

„Hej, Norah?“

„Čo?“

„Prepáč.“

„Čo ti mám prepáčiť? Nič sa nestalo. Onedlho ti budem posilať naše vtipné fotky.“

Willow ma chytila za plecía, pozrela mi do očí, rovno do srdca, ako to dokáže iba najlepšia priateľka.

„Viem, že to nedopadlo tak, ako si čakala. Viem aj to, že on predstavoval časť tvojho detstva, o ktorej si mi nikdy nerozprávala, ale ak je teraz chmuľo, jeho minulé ja môže byť pre teba ešte dôležité. Ešte stále môže dôjsť k tej čarovnej zrážke, okej?“ S plesknutím spojila dlane.

„Ďakujem,“ objala som ju.

„A očakávam, že mi z toho výletu prinesieš dva suveníry, tak vyberaj múdro.“

„A ty sa do ničoho nenamoč, kým budem preč.“

„To malo byť smiešne?“ Chytila batoh a cestou z izby a cez dom šla za mnou. Všetci z obývačky vyšli pred dom, kde môj ocko pomáhal naložiť batožinu a mama obchádzala prenajatý karavan a kontrolovala ho. Bol začiatok júna, ale vo Fresne už nastalo horúce leto. V puklinách na chodníkoch rástla burina a sady už boli žlté a nie zelené ako na jar.

Dotiahla som kufor k ockovi a on ho naložil do bočného batožinového priestoru spolu s ostatnou batožinou, prenosnou chladničkou, zásobami toaletného papiera a všetkých ostatných vecí, ktoré mama pripravila.

„Ježiši, dieťa, čo si si to zbalila?“

„Tri týždne, ocko.“

„To je fakt.“ Objal ma. Môj otec bol nízky, takže sme sa dotkli lícami. „Budete mi chýbať.“

„Aj ty nám.“

„Ahoj, Willow,“ ocko pozrel poza mňa.

„Zdravím, pán Simons. Viem, že aj ja vám budem chýbať, ale verím, že to prežijete.“

„Oceňujem tvoju dôveru.“ Tatko sa otočil, aby zatvoril príklop na batožinovom priestore. „Dáva sa sem dolu ešte niečo?“

„Nie, batoh chcem mať pri sebe.“

Niečo nad mojím plecom pritiahlo ockovu pozornosť. Zdvihol ruku a zamával. „Rád ťa vidím, Skyler.“

Tep sa mi zrýchlil a mala som pocit, akoby som sa otáčala v spomalenom filme.

„Tak toto si nikdy nepobozkala?“ zašepkala Willow vedľa mňa.

„Budem predstierať, že som to nepočul,“ utrúsil ocko a potom šiel k mame.

Willow si zakryla ústa a stlmila smiech.

Skyler kývol môjmu otcovi, naše oči sa na chvíľočku stretli a potom sa odvrátil.

Bol rovnaký, a predsa celkom iný. Bol oveľa vyšší a plecnatejší ako predtým. Mal však rovnaký uvoľnený výraz, rovnaké husté plavé vlasy a rovnaké svetlohnedé oči. A pretože bolo všetko rovnaké, v mysli sa mi vynorila spomienka, ako sa naposledy vrátil domov po dlhom výlete. Jedno leto strávil celý mesiac u svojej starej mamy a ten mesiac mi pripadal ako večnosť.

V deň, keď sa mal Skyler vrátiť domov, som sedela u nich na verande príliš vzrušená, aby som dokázala čakať doma. Slnko zapadalo a obloha bola jasnooranžová. Auto jeho mamy vošlo na príjazdovú cestu a on otvoril dvere ešte prv, než bol vypnutý motor.

„Norah!“ zrazili sme sa v objatí.

„Bol si preč celú večnosť. Ezra so mnou odmietol pracovať na mojom svete *Minecraftu*, a tak dúfam, že si v Oregone nehral priveľa, inak sa budeš tento týždeň nudiť.“

„Dá sa vôbec hrať *Minecraft* priveľa?“ zložil si batoh a sadol si na trávku. „Niečo pre teba mám.“

„Rada ťa vidím, Norah,“ Olivia ma potľapkala po pleci, keď prechádzala okolo nás. Skyler sa vôbec nepodobal na svoju mamu. Ona bola vysoká, štíhla, s tmavými vlasmi

ako jej ostatné deti. Skyler vyzeral skôr ako jeho otec, hoci povahovo boli opak jeden druhého.

„Aj ja vás.“ Sadla som si vedľa Skylera.

„Ty pre mňa niečo máš?“ spýtala som sa.

Siahol do predného vrecka batoha a vytiahol náramok z korálikov.

„Patril mojej starej mame.“

„Ty si ho ukradol?“

„Čože? Nie! Myslíš, že by som niečo ukradol starej mame?“

„Si trochu podozrivý.“

Uškrnul sa a ukázal medzeru medzi zubami.

„Podozrivý ako líška.“

„Nehovorí sa *prefíkaný* ako líška?“

„Naozaj? Sú líšky *prefíkané*?“

„A sú podozrivé?“ spýtala som sa.

„Takže podozrivý.“ Vyvalil oči a potom sa rozosmial.

„Tu máš, pozri. Dala mi to.“ Ukázal na koráliky a na pís-mená na každom z nich. „Myslím, že je to z čias, keď bola decko.“ Chytil mi ruku a navliekol mi to na zápästie.

Hrala som sa s korálikmi.

„Starožitnosť.“ Potom som zdvihla zrak a pozrela mu do očí. „A kde je tvoj?“

„Môj?“

„Je to náramok priateľstva. Jeden mám mať ja a druhý ty.“

Pokrčil plecami.

„Predpokladám, že ten, kto bol jej najlepším priateľom, má tú druhú polovicu.“

„Nemali by sme sa pokúsiť ukradnúť ho?“ navrhla som.

„Pravdaže.“ V očiach sa mu zjavil šibalský záblesk, lebo vtipy toho druhého nám vždy pripadali smiešne, nikdy nie čudné.